

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/24/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115207265
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5115207265.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci navrhovateľa: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s. so sídlom Praha 4 - Michle, ul. Želetavská č. 1525/1, IČ: 649 48 242, Česká republika podnikajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky zahraničnej osoby UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia a.s., pobočka zahraničnej banky so sídlom Bratislava, ul. Šancová č. 1/A, IČO: 47 251 336, zastúpený splnomocneným zástupcom HMG & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Štefanovičova č. 12, IČO: 35 885 459, proti odporcovi: Ing. P. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., N. P. XX/X, o zaplatenie sumy 578,24 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 7C/133/2015-29 zo dňa 30. septembra 2015, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 7C/133/2015-29 zo dňa 30.09.2015 návrh navrhovateľa zamietol. Odporcovi súd náhradu trov konania nepriznal.

Konštatoval, že navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 12.03.2015 domáhal rozhodnutia súdu, ktorým by zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 578,24 eur, úroky z omeškania vo výške 8,05 % p.a. z istiny vo výške 497,15 eur od 10.02.2015 do zaplatenia na tom skutkovom základe, že navrhovateľ (do 31.03.2007 HVB Bank Slovakia, a.s.) ako veriteľ poskytol odporcovi ako dlžníkovi na základe žiadosti a zmluvy o vydaní kreditnej max karty zo dňa 19.05.2006 úverový rámec vo výške 497,91 eur, ktorý odporca čerpal kreditnou kartou č. 4658913000502569. Držiteľ kreditnej karty sa zaviazal (čl. VII. bod 1 obchodných podmienok) splácať čerpané peňažné prostriedky z úverového rámca v pravidelných mesačných splátkach vo výške rovnajúcej sa aspoň výške povinnej minimálnej splátky. Tiež sa zaviazal (čl. VII bod 5 obchodných podmienok) zaplatiť navrhovateľovi úroky určené podľa úrokovej sadzby, ktorú navrhovateľ zverejňuje. S poukazom na čl. X bod 2 písm. e/ obchodných podmienok je banka oprávnená vyhlásiť predčasne splatnou celkovú pohľadávku banky voči držiteľovi karty, resp. jej časť, požadovať jej splatenie ku dňu splatnosti stanovenému bankou, v prípade porušenia obchodných podmienok uvedenom v čl. X bod. 1.2, t.j. neuhradenej povinnej minimálnej splátky riadne a včas. Navrhovateľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úverového rámca ku dňu 03.02.2014. Ku dňu 09.02.2015 predstavoval zostatok úveru istinu 497,15 eur a úrok z omeškania vo výške 81,09 eur. Istina vo výške 497,15 eur sa ďalej úročí úrokom z omeškania vo výške 80,5 % (správne 8,05 % ročne - poznámka odvolacieho súdu) ročne až do zaplatenia.

Pri rozhodnutí súd vychádzal z ust. § 2, § 3 ods. 1, § 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30.06.2006 (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z. z.“), § 497, § 504 Obchodného zákonníka, § 39 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Z vykonaného dokazovania súd nemal preukázané tvrdenia navrhovateľa o uzavretí zmluvy o vydaní kreditnej max karty s odporcom, ani o poskytnutí úverového rámca vo výške 497,91 eur, ktorý mal odporca čerpať kreditnou kartou. Z predloženej žiadosti o vydanie kreditnej karty vyplýva len žiadosť o úverový rámec, ktorého výška je neurčitá, nakoľko je uvedená suma 20.000,- Sk a zároveň 15.000,- Sk. Nie je zrejmé či suma 15.000,- Sk predstavuje bankou upravenú výšku úverového rámca, resp. kto túto sumu do žiadosti dopísal. Predmetná žiadosť o vydanie kreditnej karty má charakter formulárového tlačiva, pričom je zrejmé, že toto vyhotovil navrhovateľ. Tento do tohto tlačiva zakomponoval súhlas žiadateľa s úpravou výšky úverového rámca bankou na základe výsledku posúdenia žiadosti. Uvedeným vyhlásením sa odporca ako spotrebiteľ vopred vzdal svojich práv odmietnuť (neprijat') bankou určenú výšku úverového rámca, ktorá by bola novým návrhom na uzavretie zmluvy a teda toto vyhlásenie je v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatné. Navyše navrhovateľ súdu žiadnym spôsobom nepreukázal, že by došlo k uzatvoreniu zmluvy tak, ako to predpokladá bod 2 zmluvných ustanovení ku kreditnej karte, t.j. zaslanie kreditnej max karty a potvrdenia o uzatvorení zmluvy a ich doručenie odporcovi. Podpis bližšie neurčenej osoby za HVB bank dňa 19.05.2006 súd posúdil ako prijatie žiadosti o vydanie kreditnej max karty. I keď ust. § 497 Obchodného zákonníka pre platnosť úverovej zmluvy nevyžaduje písomnú formu, v danom prípade išlo o spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z., ktorý v ust. § 4 nedodržanie písomnej formy sankcionuje jeho neplatnosťou. To znamená, že v konkrétnom prípade nemohlo dôjsť platne k uzatvoreniu zmluvy ústne, prípadne konkludentne, napr. čerpaním úveru. V ďalšom súd nemal preukázané, že by navrhovateľ tvrdenú výšku úverového rámca odporcovi poskytol a že tento túto čerpal. Výpis z knihy účtov o výške uplatňovaného nároku súd považoval len za interný doklad banky, ktorý uvedené tvrdenia nepreukazuje.

V spore o zaplatenie dlhu z úveru má veriteľ bremeno tvrdenia, že s dlžníkom bola uzavretá zmluva o úvere, že na základe tejto zmluvy sa dlžníkovi poskytli finančné prostriedky a že dlžník riadne a včas nezaplatil. Z tohto bremena tvrdenia pre veriteľa následne vyplýva bremeno dôkazné, avšak len potiaľ, pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia, že zmluva bola uzavretá a že na základe tejto zmluvy sa dlžníkovi poskytli finančné prostriedky. Podľa súdu navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázal, že by bola zmluva o vydaní kreditnej karty s odporcom uzavretá, ako ani skutočnosť, že by odporcovi poskytol úver a že by odporca tento úver čerpal. Z toho dôvodu súd žalobný návrh v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p. Odporca ako úspešný účastník v spore má právo na náhradu trov konania. Nakoľko si však túto náhradu neuplatnil, súd mu ju nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu, ktorý navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a zároveň zaviazat' odporcu k náhrade trov odvolacieho konania z titulu právneho zastupovania advokátom v sume 55,88 eur.

Vytýkal súdu, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zároveň rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci ako i, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Tvrdil, že medzi ním a odporcom došlo k platnému a účinnému uzatvoreniu zmluvy o kreditnej karte v zmysle platných právnych predpisov. Podľa navrhovateľa tieto tvrdenia osvedčuje aj skutočnosť, že počas celej doby trvania úverového vzťahu odporca reálne využíval kreditnú kartu, ktorá mu bola na základe tejto zmluvy poskytnutá a nikdy počas priebehu úverového vzťahu nenamietal, že by k uzatvoreniu zmluvy nedošlo. Aj keď súd rozhodoval v zmysle ust. § 115a O. s. p. a vo veci nenariadil pojednávanie, nakoľko ide o drobný spor, podľa názoru navrhovateľa, pokiaľ mal vedomosť o tom, že v spise chýba podstatný doklad osvedčujúci a preukazujúci jeho nárok, mal ho vyzvať na doloženie predmetného dokladu. Keďže takto nepostupoval, mal za to, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 So/222/2011 zo dňa 13.12.2012. Ďalej poukazujúc na ust. § 451 ods. 1 a 2 a § 456 Občianskeho zákonníka mal za to, že pokiaľ by aj súd dospel k záveru, že medzi jeho právnym predchodcom ako veriteľom a odporcom nedošlo k uzatvoreniu platného a účinného zmluvného vzťahu, mal sa minimálne vysporiadať s jeho nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia odporcu, nakoľko je zrejmé, že z jeho strany bolo poskytnuté plnenie vo forme úverového rámca, ktoré mu nebolo k dnešnému dňu vrátené.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.) pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Okresný súd návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal zaplatenia sumy 578,24 eur s prísl. z dôvodu porušenia povinností zo zmluvy o vydaní kreditnej max karty zo dňa 19.05.2006 s úverovým rámcom vo výške 497,91 eur, ktorý odporca čerpal kreditnou kartou 4658913000502569 zamietol pre neunesenie dôkazného bremena, nakoľko nepreukázal, že bola zmluva o vydaní kreditnej karty s odporcom uzavretá, ako ani skutočnosť, že by odporcovi poskytol úver a že by odporca tento úver čerpal.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozhodnutia a obsahu spisu dospel k záveru, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým, ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožňuje. Aj podľa neho navrhovateľ nepreukázal uzatvorenie zmluvy tak, ako je uvedené v žiadosti, resp. v Obchodných podmienkach pre vydanie a používanie kreditnej max karty v bode II. (zaslanie kreditnej karty a potvrdenia o uzatvorení zmluvy a ich doručenie odporcovi). Taktiež zo samotnej žiadosti, resp. zmluvy o vydanie kreditnej karty nevyplýva jednoznačná a určitá výška úverového rámca, ktorá mala byť odporcovi poskytnutá. Odvolací súd navyše dodáva aj to, že v liste označenom ako „zosplatenie - oznámenie o predčasnej splatnosti úveru a výzva na úhradu celého zostatku úveru“ adresovanom odporcovi (č. I. 7 spisu), bolo uvedené číslo kreditnej karty 4658913000679374, pričom v návrhu navrhovateľ uviedol kreditnú kartu č. 4658913000502569. Keďže v samotnej žiadosti o vydanie kreditnej karty nie je uvedené číslo kreditnej karty, nie je tak možné jednoznačne preukázať, ktorá kreditná karta mala byť vydaná odporcovi. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

Námietky odporcu v odvolaní odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné.

Podľa navrhovateľa v odvolaní jeho tvrdenia o platnom a účinnom uzatvorení zmluvy o kreditnej karte osvedčuje aj to, že odporca počas celej doby trvania úverového vzťahu túto reálne využíval a nikdy počas priebehu úverového vzťahu nenamietal, že by k uzatvoreniu zmluvy nedošlo. Podľa odvolacieho súdu je uvedené len v rovine tvrdenia bez toho, aby bolo navrhovateľom preukázané napr. výpismi z kreditnej karty.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa, že okresný súd mal nariadiť pojednávanie ak mal za to, že v spise chýbal podstatný doklad osvedčujúci a preukazujúci jeho nárok a mal ho preto vyzvať na doloženie predmetného dokladu, túto vyhodnotil ako irelevantnú. V zmysle ust. § 115a ods. 2 O. s. p. pojednávanie nie je potrebné nariaďovať ani v drobných sporoch (výška žalovanej sumy nepresiahla 1.000 eur - § 200ea ods. 1 O. s. p.). V danom prípade okresný súd tak nebol povinný nariadiť pojednávanie. K navrhovateľom uvádzanej povinnosti súdu vyzvať ho na doloženie predmetného dokladu treba uviesť, že pokiaľ má návrh vo veci zákonom predpísané náležitosti, nemá súd dôvod vyzvať navrhovateľa na jeho doplnenie. Na druhej strane sama skutočnosť, že návrh má zákonom vyžadované náležitosti, ešte neznamena, že súd bude mať z neho preukázaný nárok navrhovateľa v celom rozsahu. Je povinnosťou navrhovateľa o.i. pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazy, na ktoré sa navrhovateľ dovoľáva. Súd má v zásade skúmať návrh na začatie konania len po formálno-právnej stránke, t.j. či má zákonom vyžadované náležitosti. Neunesenie bremena tvrdenia ako dôkazného bremena, sa premieta až do meritórneho rozhodnutia.

Odvolací súd sa taktiež nestotožnil s námietkou navrhovateľa, že súd sa mal vysporiadať s nárokom navrhovateľa aj ako nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z opísania rozhodujúcich skutočností čiže prezentovania skutkových okolností od ktorých navrhovateľ odvodzuje opodstatnenosť svojho návrhu ako náležitosti návrhu na začatie konania (§ 79 ods. 1 O. s. p.) vyplýva, že si nárok o zaplatenie peňažnej sumy uplatňuje ako plnenie zo záväzku vzniknutého zo zmluvy. Neopisuje preto skutočnosti, ktoré by umožňovali posúdenie bezdôvodného obohatenia zo strany odporcu. Okrem toho súd nie je oprávnený ani povinný bez návrhu navrhovateľa meniť skutkové okolnosti predmetu konania.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný odporca, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.